

δη ἀμυδραὶ διὰ τοῦ φωταγώγου του. Ἡ πρώτη του δὲ φροντὶς ήτο νὰ ξετάσῃ τὸ μέρος εἰς ὃ εύρισκετο. Ἀλλὰ τὸ πρώτον βλέμμα ἐπεκύρωσεν δια τὸν τῷ σκότῳ εἶχε μάλιστα διὰ τῆς ἀφῆς, δει δηλαδὴ ήτο κατακλι- τεῖσαν μέρος εἰς θέλον λοχυρόν καὶ κατὰ μέρος ὑπόγειον, εἴοντα μόνην ὅπην τὴν θύραν, καὶ τὸ μικρόν καὶ λιγ- είδει κυματίου θέλον περὶ τὸν τοῖχον, νὰ κλονήσῃ τὰς κιγκλίδας, ἀλλὰ ήθαντη ὅτι ἀδύνατα ἐπεγχέρει. Τέλος ἐσυρε τὸ ἔιρθλίον του, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κόψῃ αὐτάς ή νὰ τὰς ἔξαρψῃ· ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰς μάτην τὸ ἔιρθλίον του ἀν καὶ χαλύβδινον δὲν ἔκοπτε σιδηρα, καὶ διάλος ήτο πυρδόποικιλος.

κλιδωτὸν παράθυρον πλησίον τοῦ θόλου, δὲ οὐ οὐδὲν ἐφάνιτο ἀντικείμενον, εἰμὴ τὰ μεμακρυσμένα ὅρη, καὶ αἱ πυρὶ ὡν αἱ τελευταῖαι λάμψεις ἀντεπάλλιον ἀχόμη πρὸς τὸ αὐτὸν φῶς τῆς ἡμέρας. Φέρων δὲ ἑκένεον τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ κάτω, εἶδε μετ' ἔκπλήξεως πλησίον τῆς κλίνης του πήραν δεδεμένην διὰ μικροῦ σχοινίου καὶ περιέχουσαν ἄγγελον τοῦ θύλακος καὶ τροφάς, προφανῶς δὲ καταβιβασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκοιμᾶτο· ἐκ οὐ ἐσυμπέρανεν διτὶ η φυλάκιοις του δὲν ἔγινε κατὰ λάθος, ἀλλ' ἐκ προθέσεως. Ἡ πεποίθησις αὕτη ἥψητε τὴν σύγχυσιν τῶν ίδεων του καὶ τὴν ἀγανάκτησιν του συγχρόνως, διότι ἔλεκτεν θεὶ ὑπόργητε προδοσία, ἀλλὰ δὲν ἤδεινατο νὰ ἐνοήσῃ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῆς. Ός λυσεῶν ἐρρίφθη πρὸς τὴν θύραν ἐκ νέου, ἐλπίζων ἐκριζώσῃ αὐτὴν ἢ νὰ θράυσῃ τὰ κλεῖθρά της, ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἐμπαταιοπόνει. Τότε ἥρχισε νὰ κραυγάζῃ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμάτων του, ἀλλὰ, ὡς καὶ τὴν γόντα, ἐπείσθη αὖθις ὅτι ἡ φωνὴ του πανταχόθεν ἀνιπτρόδεσσα ἀπὸ τὸν λίθινο θόλον, δὲν ἐδύνατο νὰ διοισύθῃ τὸ πάχος του, καὶ ἵπτεστρεφει πρὸς αὐτὴν μὲ τοὺς κλαυθμῆρὸν ἢ ταρκιστικόν. Ἐν τῇ ἀπελπεσίᾳ του δὲ, ἐνῷ βιαίως χειρονόμων, ἐτριζεν ὡς φρενητιῶν τὸν μανδύαν του, ἥσθιαν ὅτι ὑπὸ τὴν χειρά του τὸ ἱερίδιόν του, καὶ ἀνατέπασσας αὐτὸς, ἀπεφάσισε νὰ τὸ βιβίσῃ εἰς τὸ στήθος του. Ἀλλ' ἕμα ἥγγισε τὴν σόρκα του δ ψυχρὸς οἰδηρος, τῷ ἐπανῆλθεν ἡ σκέψις, καὶ δρθέτιρον κρίνων τὸ κίνημά του,

— Νὰ φονευθῶ ! εἶτε, τοῦτο θέλεις εἰςθαί σε Ὁραῖος των ἔχθρων μου, οἵτινες δήποτε καὶ ἀν εἰναὶ φονευθῶ, νὰ νεκρώσω τὴν χεῖρα ἡτοις κρατεῖ τὴν Ἑλλάδος τὴν τύχην, θταν ἵσσως ἡ Νερπότατή εὐδαιμονία καὶ κρύπτεται δι' ἐμὲ εἰς τὸ μέλλον ! "Ηθελεν εἰσθαί μωρία καὶ ἔγκλημα ἐνταυτῶ,

Μετά τὴν σκέψιν δὲ τάῦτην, συνελθόν, καὶ ἐπὶ
βαλὸν σιωπὴν εἰς τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας του, ἐ-
κορεῖνη βραδέως, ώς ἀνέπροκειτο περὶ τῶν μᾶλ-
λον ἀδιαφόρων στιγμῶν τῆς ζωῆς του, πρὸς τὸ πε-
ριστεκυασμένον πρόβευκα, καὶ ἔφαγεν ἐξ αὐτοῦ ὅσου
νὰ στηρίξῃ τὰς δυνάμεις του, ὃν πιθανῶς θύβελον ἔ-
γει πολλὴν ἀνάγκην κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειτα
δὲ, μετὰ νέαν ἀχριβεστέραν ἔρευναν τῆς θύρας, ἥλ-
θε πρὸς τὴν κλίνην του, καὶ λεβῶν, ἔστησεν δρθὲς
τὰς συνίδας καὶ τοὺς πόδας αὐτῆς, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀ-
ναρρίγηθεις, ἔφυτε μέχρι τοῦ παραθύρου, ὃν ἤρπα-
σε τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας μὲ τὴν μίαν χειρα. Καὶ
καὶ μαρτρᾷ, αὐλαὶ οὐρῇ, επικλεια, μετει πραγματική, αὐ-
τῷ ἐλασσεν ὀλίγην ἀνάπτανοι, νὰ τὴν κόφη καὶ πρὸς
τὰ ἄνω καὶ διὰ τρόπον τὴν εἶχε κόψει καὶ κάτω-
θεν, διὰ τοῦ ἕιριδίου. Ἡ νέα δύμας αὐτῆς ἐργασία ἤ-
τον ἥδη κατὰ τὸ ἡμισυ προτετελεσμένη, καὶ διὰ τοῦ
τοῦ διήρκεσε τὸ ἡμισυ σχεδὸν τοῦ χρόνου τῆς πρώ-
της. Τέλος ἔπεισεν ἡ κιγκλίς, καὶ ὁ Χαμάρετος δια-
βιβάσσας τὴν κεφαλὴν, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ λοιπὸν
σῶμα, μετ' ἀνεκράστου ἀγαλλιάσεως εὑρέθη ἐντὸς
τοῦ κήπου, καὶ ὡς βέλος ριφθεὶς πρὸς αὐτοῦ τὸν
περίσσολον, τὸν διεσκέλισε διὰ μιᾶς, καὶ ἐκήδησεν
εἰς τὴν ὅδον ἐλαφρὸς καὶ ἐλεύθερος, δύνω ἵσως ὅφας
αὐτὸν οὖν εἶχε παρεῖθει ἡ μεσημβρία.

πρώτον μὲν ἐβούσει τὸ βλέμμα ἑκτὸς τοῦ παραθύρου, καὶ εἶδεν δεινὸν ἡγούμενον αὐτὸν σχεδὸν ἰσοπέδως ἐπὶ τοῦ κήπου, εἰς μέρος μεμαχρυσμένον τῆς αἰγίσιας. Έκεῖτα δὲ ἐβούκαμψε μὲν ὅλην τὴν δύναμιν του, κήπου, καὶ ἐλύθων πρὸς τὴν αὐλὴν πολλην, ἔκρουσεν στηρίζων τοὺς πόδας εἰς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ἐν αὐτῇ ἐπανιλημένως ἐπὶ σκοτῷ καὶ ἐλέγχῃ τὸν Πε.

τραλείφαν διὰ τὴν προδοσίαν του, καὶ νῦν τῷ ζητήσοντι λόγον αὐτῆς, ἵνως δέ ν' ἀποταθῇ καὶ πρὸς τὴν "Ανναν δὲ Ιδίος, καὶ νὰ μάθῃ τὴν τύχην του ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς· ἀλλ' ἀπὸ τὸν διπηρέστην δοτικὸν ἥλθε ν' ἀνοίξῃ ἔμαθεν δὲ τι εἰς τὴν ταραχήν του ἐξ αἰτίας τῶν ιδίων συμβάντων του εἴχε λησμονήσει, τὴν θήραν τοῦ Αδθέντου, καὶ διτὶ δὲ Πετραλείφας καὶ δὲ Ἀνναν συνώδευσαν εἰς αὐτήν.

КЕФ, К

ερισταλλή, έξηκολουθήσει νά διεπεργή σκοτοδινών τας έδους, και ἀφίγυεις ἐμπρός τῆς ἑκκλησίας τῆς ἁγίας Σοφίας ἵντος τῆς πόλεως, ἥσθιάνθη ὡς καλάμους τὰ γόνατά του κλονούμενα καὶ ἀρνούμενα νά τὸν φέρωσι περαιτέρω, και ἔπειτα εἰς τὴν στοὰν τοῦ κρονίου, ἀπολέσας ἕαυτοῦ τὴν συναίσθησιν, μόνον μίαν λίξιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προφέρων, τῆς Ἀννης τὸ διομα. Ὄταν δὲ πάλιν συνῆλθε καὶ ὥγερθη, εἶχε συγκεχυμένη τινὰ ἀνάμνησιν διτὶ προσημχύθη, και φέρων τὴν χειρα πρὸς τὸ πρόσωπόν του, τὸ εὐρεν ὑγρὸν ἀπὸ δάκρυα ἀναβλέψας δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐνόησεν διτὶ ὥρας ἐπρεπε νά ἐμινεν εἰς τὸ μέρος ἄκενο, διδτὶ δὲ δίστοκος τοῦ ἡλιου ἐκλινεν ἥδη πρὸς τὴν δύσιν του. Μετὰ τῆς αἰσθήσεως δὲ τῆς ζωῆς ἐπανῆλθον και ὅλαι αἱ βάσανοι, και ὅλαι τὰ πάθη τῆς καρδίας του, και ὅπο ἀπελπισίας και ὅπο δρυγῆς ἀλανύμενος, ἔδραμε μᾶλλον ὡς διτὶ ἐπαρέβη πρὸς τὸ ἐρημεκκλήσιον ὑπ' ὁ ἔκρυπτε τὴν κατοικίαν του. Ἐκεῖ δὲ, μυρία ἀτοπα μελιτῶν, ἀλλοτε μὲν νά ζητήσῃ εἰς ὅλας τοῦ δρους τὰς φάραγγας τὴν αὐθεντικὴν συνοίδειαν, και νά φονεύῃ τὸν Πετραλείφαν, νά φονεύῃ τὸν Δελαρδάνη, νά φονεύῃ τὴν Ἀνναν, και νά φονεύῃ ἡ τῶν πτωμάτων των, ἀλλοτε δὲ νά ἀνάψῃ τὰς ὡς ἀν ἡ γῆ εἶχε συισθῆ νά τὰς καταπίῃ, λαμπάδες και συνοίδεια, δλα ἔξελιπον, και βαλλ σκότος ἐπελεμον και' ὅλης τῆς φυλῆς τῶν Φράγκων, ἀκεδύθη κράτης πάλιν ἐπὶ τοῦ δρους. Ο Χαμάρετος ἐτείνει τὸν μοναστικὸν μανδύαν, Κλαβε στολὴν καταλληλοτέτοις του, ἀλλὰ τίποτε δὲ ἐδύνατο νά

Ιδη. Στεινε δὲ ὁμοίως ξακ τὸ πνεῦμά του, χωρὶς
νὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ· διότι ξέσυρεν ὅτι μεταξὺ εύτου
καὶ τοῦ μέρους ὅθεν ἐφύλετο ἡ κινητή λάμψις δὲν
ἐπεκρίθη κανένα φυσικὸν κώλυμα δυνάμενον νὰ τῷ
ἀποκρύψῃ σώτην, ἀλλὰς τε δὲ καὶ διὰ υπῆρχεν, ἔπειτα
Ἐγ τούτοις δημιώς ὡς εἶχον προτείχη οἱ προβλεπτι-
κάτεροι, ὅταν ἡ θῆρα ἐτελείωσε καὶ ἐβιάσθη τὸ διω-
κόμενον ζῶον, διὰ τοῦτο δηλούσαις, καὶ οἱ θηρευταί
μετὰ τῶν κυριῶν αἰτίνες τούς παρηκολούθουν, εὑ-
ρίσκοντα εἰς ἐρημαὶ καὶ ἀγνωστα μέρη τοῦ δρόμου.

πεν δι συνοδία βαθύτην κα παρέλθη διάσω σύτοι, Τότε ὅλες ἔστρεψαν μειδιώντες τὰ βλέμματα πρὸς
ἐν ᾧ ἦσαν τὰς δι αφάνισις τῶν φώτων ἐγένετο τὸν Βιλλαρδουνόν, ὡς λέγοντες·

— Σὺ, δοτίς μᾶς ἐπιλέγητας Ιδῶ, σύ χρεωστεῖς τώρα γὰ μᾶς διηγήσεις.

Ο δέ Αδόντης, ἐνοισας τὴν σημασίαν τῆς ἀφώ-
του ἔκπρεψης, καὶ τὸν ἔκνητον νὰ σπεύσῃ τὸ βήμα.
Ἄλλα μεταξὺ προχωρῶν, ἐνόμισεν δὲ τὸ βλέπει σκίας
της αὐτοκαταστροφῆς του, δὲ οὐ καὶ μέντοι ἀνέ-

— Αμερίκαιτε, επεκεν, ησεύρω να σας δογγήσω τος δικέω θάμνου, παρετήρησε προσεκτικώτερον τό διπλού συντομωτάτου δδόν ακολουθεύετε με μόνον.

Και προπορευθείτε, τούς ἐφέρε μετά ἐν τέταρτον
μονάδων ή δια ψηφίου σταυρούσια μονάδα, πάντα δι-

κερίποι διὰ βαθέων ρευμάτων εἰς μικράν, σύνδεσμον, καὶ πανταχόθεν ὑπὸ λόφων περικεκλεισμένη κοιλάδα,

επιθυμίες, και πρενγώρουν κατά την αύτήν διεύθυνσιν ἀλλὰ τόσου ἐλαφρῶς και ἀδύνατος, ώστε ἐφάνησαντο ὡς ἀλισθαίνοντες μᾶλλον ἢ περιπατοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, κρατοῦντες δὲ σχεδὸν καὶ τὴν ἀναπονήσιν, ώστε ἡ ἔδη δειπναιμόνως διατεθεῖσα φαντασία του παρ' δίleyον θῆσε τοὺς ἐκλάβει ὡς νεκρῶν υποταλανθή φαντάσματα.

'Αλλὰ τούτων μὲν ἐντοπεῖνται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν παρέστησεν εἰς τοὺς σφραγίδους των ἀπροσδέχητον και ἀληθῶς μαργικὸν θέαμα. Εἰς δὲν τοὺς κλάδους τῶν δένδρων ἐκρέμαντο ὡς καρποί, ποικιλόχροοι δέλτειοι λύγνοι, καὶ ἐν μέρει τοῦ καταφύτου τούτου χωρίου ἔξτενετο μεγαλοπρεπής τράπεζα, δῆλη βρίθουσα χρυσοῦ και ἀργύρου και παντοδαπῶν ἰδεομέτων. Γειτούσας ἀλαλαγμὸς ἥγειρθη εἰς τὴν ὄψιν

Αλλα προστιμήσεις να εμπλωτεύενη και εις αυτὴν τὴν περίστασιν μᾶλλον εἰς τῶν αἰσθήσεων του τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν, διὸ καὶ μιμούμενος καὶ αὐτὸς τὸ παράδειγμα τῶν γυντοθεάτῶν ἐκείνων, ἀφιωνος καὶ ἀκροτοδηγῆται βαίνων, τοὺς καρηκολούθησε, καὶ συνανεμίγη μετ' αὐτῶν ἀπειλῆς Μαρτίνου δὲ — ἀπέστη μὲν ἡ ἀπειλή ταυτὴν, καὶ προσκληθεύεται, ἐκαθηγεῖν δόλοι εἰς τὸ ἀνέπιστον συμπόσιον, εἰς δὲ τὰ δύο κεφαλοτράπεζα δὲ Βιλλαρδουίνος, ἔχων ἑκατέρωθεν τὴν Ἀγγήν καὶ τὴν Ἀνναν, καὶ ἡ Ιστελλά, τὸν Ροβέρτον ἔχουσα πλησίον καὶ τὸν Ηπεράλειφαν.

— Η ευωχία, εις ḥν πολλαι ἔγινον προπόσεις ὑπὲρ τῶν αἰσίων γάμων τοῦ Γοδοφρεῖδου καὶ τοῦ Γουλιέλμου διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς δύνα ὡρας, αὐτὴν δὲ διεδέχθησαν μετὰ ταῦτα ἄτματα καὶ ὀργῆται. Ἀλλ ἐν ᾧ ἀντανταί διήρκουν ἀκόμη, δὲ Βιλλαρδουίνας παρετήρησε μεταξὺ τῶν Θεατῶν ἴσταμεν τὸν Ραιμόνδον, καὶ ἡ σύνων ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν,

— Ήτει εἶναι; τὸν ἡρώτητε ταπεινὴ μὲν τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μετ' ἀπαθοῦς τοῦ προτώπου.

— Ήτει, ἀπεκρίθη ὁ Ραιμόνδος δόμοιως.

— Επάξεις τοὺς διατέσσεις:

— Πάτασας τους ημετέρους;
 — Μάλιστα.
 — Ηοίαν διδηγήσαν τοῖς έθοστας;
 — Νὰ εἰσέληπῃ σοτὶς θέλει, γὰ μὴ ἐξέλθῃ κανέτς.
 Τότε δὲ Βιλλαρδουνίος, αποταθείς πρὸς τοὺς λοι-
 γωνιῶν, τὴν ὀδήγησε πρὸς τὰς αιγαλοικής ὥραιάς
 πούς,
 — Κύριοι καὶ Κυρίαι, εἶπε, ἀν νομίζετε, ὅτι

γηρασάσ την Αγγή και την Άνναν, και εἰς τούς είναι καιρός, ἡμποροῦμεν ν' ἀπέλθωμεν. Ἀλλὰ δὲν θρηνούσι παρέγοντας τὸν θάνατον λείαν. Τεσσάρη δὲ ἥτον ή σᾶς προτρέπω νὰ διαβῶμεν εἰς τὸ σκήτος ἔριπος οὐδὲν οὐδὲν μυκία του κατά τὴν ἡμέραν ἔκεινην, ὥστε μετεβίδεν τοὺς χρηματούς. Ἀφ' οὗ ἀνεπαύθημεν ἥδη, ἀσφαλέ-
κύτην εἰς πάντας τοὺς περὶ αὐτὸν, καὶ ἔταγ τινὲς στερού εἶναι νὰ στελλωμεν τοὺς ἵππους μας εἰς τοὺς παρετήρησαν ὅτι ή μερα προύχωρει, καὶ δὲν ήθελε πρόποδας, δικου νὰ καταβῶμεν φωτείζομενος ἀπὸ δᾶδας.
τοὺς μείνει καιρός δικ τὴν ἐπιστροφήν,
Θὰ σᾶς δόηγήτω ἀπὸ ἐδίκον μου δάδιον.

— Τόσον ὡραία ἡμέρα, εἶπε μειδιῶν δὲ Βιλλαρ-
δουνος, δεν δύναται να μάς ἐγκαταλείψῃ τόσον τα-
χυτώς. Ήδε, οἱ κύνες, φαίνεται, διήγερον λαγωνὸν ἢ
λαφον. Βίντι αὐτέλιον ἡμῶν γάδερή σαμεγε τὸ ζῶν.

Καὶ ὡς ἀν δέλγος τοῦ ἔγγε την δύναμιν νὰ επῆρη τὸν ἄδιον ὡς δ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναοῦ, ἐκέντησε τὸν ἕπον του, καὶ ὅλοι γελῶντες τὸν ἐμκρίθησαν.

χαριμόσυνον ἐκέντην ὥμερον. Διένειμε λοιπὸν δ. Βιλ-
λαρδουΐνος τοὺς δόδηγους, δαιλούς; φέροντας, πυκνούς
μεταξὺ τῶν Θηρευτῶν, καὶ ἡ συνοδία ἀνεγώρησε.

παρακολουθοῦστα εἰς τὰ πλευρά τῶν κοιλάδων τοὺς ἐλίγμους στεγνωποῦ πετρώδους. Άλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς σημεῖον, καθ' ὃ ή δόδες ὑπερβαίνουσα ὑψηλὴν ὁρφὴν ἔβιβετο εἰς νέαν κοιλάδα, διὰ Βελλαρδουνίος ἔβωκεν ἐν σημεῖον προσυμφωνημένον καὶ συγχρόνως ὅλαι αἱ λαβῶν κλειδίον ἀπὸ τὴν ζώνην του, ἐσύριεν εἰς αὐτό, καὶ ἐν τῷ ἀμα καὶ ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἀπὸ ὄλους τοὺς σκοτεινὸύς μυχούς τοῦ σπηλαίου συνέργειαν.

— Μὴ ἐπελήσθε, Κύριοι, ἐξηκολούθησεν δι-
Βιλλαρδουΐνος. Τὸ σπήλαιόν σας εἶχε προκαταληφθῆ-
ἀπὸ τὴν ἡμέραν, καὶ οἱ σκοποί σας εἶναι πρὸ δύω ὥ-
ρων αἰγυμάλωτοι. Ἀλλὰ ἐπιτρέψετε μοι τώρα νὰ ἐκ-
τελέσω τὰ καθήκοντα τοῦ προέδρου.

Καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ κόλπου του κατάλογον ἥρχι-
σεν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς καταπλήξεως ν' ἀναγινώ-

Τό σπηλαίον σε εν τούτοις τούτῳ παριστά σκηνήν
οὐχί ἀδιαφόρον πρὸς τὴν ἡμετέραν διῆγησιν. Οἱ μετά-
τοῦ Χαμαρέτου συνυπακούμενοι προσύχοντες τῆς
Πελοποννήσου εἶχον ἀπό τινος ἥδη χρόνου συνδι-
θεὶ, οἱ μὲν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, οἱ δὲ χρυπτό-
νοι εἰς τὰς περὶ τὴν Ἀνδραβίδαν κώμας, τὰ χωρία
οὐκέτι μεγαλοφωνῶς τὰ εν αὐτῷ ουρματα, μὲν εἰκόνον
δὲ ὄνομα περιέφερε τὰ βλέμματά του εἰς τὸν ἐμβρον-
τητον φαινόμενον ἔκεινον κώκλον, καὶ ἐπέφερεν δὲ τὸν
ἀνά ἐν παρών. Τέλος δὲ τὴν ανάγγωσιν περιτίθεται,
— Εἰσθε τῷ ὅντι ἀκριβεῖς, εἶπε. Οὐτε εἰς δὲν ἐλ-
λείπει.

— Δέν είναι άλλης! Άνεκραξεν εἰς απάντησιν διαδέχομενος την προφορά του ο Χαμάρετος, προκύπτων ἐκ τῆς αὐθεντικῆς συνοδίας. Εἴλειπεν εἶς, ἔκεινος δοτικές ἔξανέστησε, κατέπεισε, συγκαλεσεν ὅλους τόπους. Εἴλειπεν δι μόνος ἔνοχος, δι ἀρχηγὸς καὶ δι πρόεδρος των, δι μόνος δέξιας τῆς ὁρώσεως τὴν πρώτην παρεσκήτην καὶ τέλος ἄμα τὴν γῆς σου καὶ τῶν ποιῶν σου, καὶ αὐτὸς εἰμί ἐγώ!

— Καυχάσαι, Λέων, εἶπεν δὲ Βιλλαρδουίνος. Δέκια σε γνωρίζω, δέν εἶσαι εἰς τὸν κατάλογον· καὶ τῷδε ἔδειξε τὸ ἀντίχειρά του χαρτίον.
— Ο κατάλογος οὗτος! ἀγέκριψεν δὲ Χαμάρ-

τοις, καὶ οὐκέτι περιπλάνησθαι τὸν πόλεμον, ταῦ
φυσικὰς ἀμφιθεατροειδεῖς ἐξέδρας τοῦ βρύχου περί¹
μεγάλην φωτίαν, ὡς ὅτε τὸ πρώτον τοὺς ἀπηγνήσα-
μεν εἰς τὸ αὐτὸν μέρος. Τελευταῖος δ' εἰσελθὼν, καὶ
εἰς τοὺς παρακαθημένους περιφέρων τὸ βλέμμα,
τος σφενδονίων κεραυνοβόλον βλέμμα πρὸς τὸν Πε-
τραλείφαν. Διὰ τριάκοντα ἀργύρια τὸν ἥρόπασας, Υ-
ψηλότατε; Ἰσως δὲ δελφοκτόνος Καΐν, ἵσως δὲ θεο-
κτόνος Ηρόδας εἴρωντο καρφί τὴν δένυσσον τῆς

— Δέξα πατρί! ἀνέκραζεν δὲ καὶ διὰ τὸ ἐπιφῶν μηνα τοῦτο καὶ διὰ τὴν ἄγριαν ἀνδρείαν του γνωστὸς ἡμῖν, καὶ παρὰ τοῖς τότε ζῶοι περιστοκμος Βουτσαρές. Δέξα πατρί! φάνεται δὲ τὸ δένδρον ὥριμος, καὶ συγκαλοῦνται οἱ ξυλοτόμοι. Ἀπὸ τὰ σηκαὶ των θεού προσέλθουν οἱ λέοντες. Οὐαὶ εἰς τῶν οείας εὐσπλαγχνίας! δὲ πωλήσας σοι αὐτὸν τὸν κατάλογον, ποτέ. Ἀλλ' ίδε ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τοῦ χαρτίου τούτου ἐν μέρος ἐσχισμένον· δὲν ἡγεύρω τίς εἴχε τὴν ὑβριστικὴν ταῦτην συμπλάσειν πρὸς ἑκάτην τὸ μέρος ἐκείνο περιείχε τὸ ὄνομά ρου. Ἐρώτησον δὲλους τούτους, θὰ σοι τὸ εἰπώσῃ.

— Πιστεύω, Λέων, τὸν λόγον σου, ἀπήνησεν δὲ Βιλλαρδουνίος, καὶ ὅφ' οὐ θέλεις, σὲ κατατάττει μετὰ τῶν συντρόφων σου.

Ἐπειτα δὲ στρεψόμενος πρὸς τοὺς λοιπούς,

— Μὲ ἡκούσατε πρέδερόν σας, εἶπεν, ἀκούσατέ με τώρα, Κύριοι, δικαιστήν σας. Ἐπλέξατε συνωμοσίαν, καὶ ἥθελήτας νὰ ἐπαναστῆτε κατὰ τοῦ αὐλέντος σας, προπαραχειώνοντες τοῦ τόπου τούτου τὴν καταστροφήν· εἰσθε ἐσχάτης προδοσίας ἔνοχοι, Κύριοι, εἰσθε θανάτου ἔνοχοι. Ἐγὼ δὲ ἔχρείσθη αὐτοῖς;

— Ἀν μέδεχεσθε, Κύριοι, εἰμαι πρόδυμος νῦν σας; θέντης σας, ὅπως κυβερνήσω ἐν δυνάμει καὶ ἐν συν-
προεδρεύσατο! εἴπεν αἴφνης φωνῇ βροντώδῃς ἀπὸ τῆς
εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, καὶ ὡς κεφαλὴ Μεδούσης ἀ-
ναψιλοῦσα αὐτοὺς, ἐφάνη αἴφνης ὁ Βιλλαρδουνίος
μετὰ τῆς πολυαρίθμου του συνδοίας κάμπτων τὸν
κρίπτην τοῦ βαθέου λόγου ἔδυτος τῷ σπέλαιον

Είναι περιττόν γά σύρητε τὰ ξέφη τας, ἐπρόθεσεν ἀποιτίας.
—— Ζήτω δ Αὐθέντης τοῦ Μωρέως! ἀνέκραζαν αἱ
ἄλλους, οἵτινες παρεσκευάσθησαν ἀμέσως εἰς ἄμυναν
γεγονότος. Ιδέτε!

— Δόξα πατρί, εἶπεν δὲ Βουτσαρᾶς, κλίνων τὴν κεφαλήν. Γεννηθέτω τὸ θέλημά του! Αὔριον ἀπέρχομαι εἰς τῶν Μετεώρων τὸ μοναστήριον.

— Ἀν διέτατες, Υψηλότατε, τοὺς δυρυφόρους σου νὰ μᾶς σφάξωσιν, ἀνέκραξεν δὲ Χαμάρετος, μετ' ἄγαλλισσως καὶ ἐλπίδος ἡθελοντὸν εἰλίνει τὸν τρέχηλον ὑπὸ τὸν πέλεκύν των, δέρτι τὸ αἷμα ἐλευθέρων, οὐδὲν δὲ τὸν πέλεκύν των, δέρτι τὸ αἷμα ἐλευθέρων, ὡς σπονδὴ καὶ ὡς διαμαρτύρηση λεπάστατο τὸν πρώτους νόσος τῆς Εὐρώπης; σκοπὸν δὲν ἔχομεν βεβαίως νὰ προτείνωμεν τὰς συζητήσεις τωτας ὡς ὑπόδειγμα διδασκαλίκες εἰς τὸν νομοθέτας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἐναντίας κοινοποιοῦμεν ταύτας ὡς ἀπόδειξιν ἀξιοσημείωτον τῆς προσδευτικῆς τάσεως τῶν σημερινῶν λαῶν, καὶ ὡς περιγραφὴν ἡθῶν περιεργον καὶ δχι τόσῳ γνωστάν.

Τῆς συνεδριάσεως ταύτης ἀντικείμενον ὑπῆρχεν ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς πονηρῆς, ὑπὲρ ἡς μάχονται πρὸ τόσου χρόνου καὶ οἱ φιλάνθρωποι τῆς Εὐρώπης. Εἰς Ὁστετην δύος τὸ ζήτημα ἐλύθη καὶ ταχύτερον καὶ εὐκολότερον, καθότου δὲ χαρακτὴρ τῶν κατοίκων τῆς νήσου ἔκεινης εἴναι τὰ μέγιστα ἡπιος, καὶ αἱ πολλάκις ἐπικινδυνοὶ θεωρίαι, (παράδειγμα ἡ Γαλλία καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλάς) δὲν κατέκλυσαν εἰσέτι τὴν μακαρίαν ἔκεινην χώραν. Μὲς ἀπειροὶ τῆς ἐπιτήμης τοῦ δημοσίου δικαίου, δὲν ἐπιφέρομεν καμίας κρίσιν περὶ τῆς ταχύτητος τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁτατεῖου βουλῆς, διηγούμεθα μόνον πιστῶς τὰ διατρέξαντα, τῶν διοικών ἡ ἀνάγνωσις ἐπροξένητε εἰς δημόσιας μεγίστην ἐντύπωτιν. Προλαμβάνοντες δὲ εἰδοποιοῦμεν τὸν ἀναγνώστην δὲι ἐκ τοῦ στόματος τῶν ἀντίδοτων τῆς Πολυνομίας δὲν θέλει ἔξελθει ἡ ἀκαταμάχητος καὶ ἐπαγγελτὸς λογικὴ τοῦ Γκιζάτου, τοῦ Ρώτελ, τοῦ Βερβέρου ἢ τοῦ Βρούμ. Εἰς τὰς δημηγορίας αὐτῶν δὲν ἀνευρίσκονται οὔτε τοῦ Φιλαγγίερου, οὔτε τοῦ Μοντεσκίου, οὔτε τοῦ Βεκκαρίου, οὔτε τοῦ Βενθάμου τὰ ἀπρόσθιτα ἐπιχειρήματα· ίδην δύος ἐνθυμηθῆτε τὸν βαθύμον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν λαῶν ἔκεινων, θέλει βεβαίως θαυμάσσει τὴν ἀφελή εὐγλωττίαν τῶν ὁτατείων ἡγείρων, ἀποδεικνύουσαν δὲι ἔχουσι καὶ ἀγχίστον, καὶ νοῦν πρὸ πάντων ὅρθον.

Καὶ τοῦτο, διποίων ἀνάπτυξιν ίδεων πρέπει ν' ἀπαιτήσειν παρὰ ἀνθρώπων, οἵτινες χθὲς ἐγένετον παρά τὰς Ἱερὰς Γραφὰς; Οἱ ἀναγνώσκων οὐτέτοις εἰπεῖς τὸν πάπτων σου δὲι τὸν συγχωρήσειν! Πολλάκις εἶδον καὶ ἐπειχειρήματαν αἰώνιαν εἰπούσεις παρὰ τὰς Ἱερὰς Γραφὰς;

— Δέων, ω Δέων! διετί ἐπράξας τοῦτο, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετί ἐπράξας τοῦτο, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετί ἐπράξας τοῦτο, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς γειτούρδες δὲ Βελλαρδουνίας, διτὶς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του.

— Δέων, ω Δέων! διετίς ἔκειται καὶ ἤγαπε τοῦ προτερήματα του, εἶπε με τὰ φωνῆς τ

Ο λόγος οὗτος, ἐκφωνηθεὶς μετὰ ζωηρότητος καὶ τόνου, κατεγόρησε τὴν συνέλευσιν, διότι ὁ βῆτωρ εἶχε στηρίξει τὴν γνώμην αὐτοῦ ὅχι διὰ τῶν ἀγγεικῶν νόσων, ἀλλὰ διὰ τῶν θείων ἐντολῶν. Μετ’ ὀλίγου διμάδες βουλευτῶν συνεκροτήθησαν, συνδιαλέξεις ζωηραι ἡχούσαντο, καὶ σημεῖα εὐχαρίστου συνενοήσεως ἐφάνησαν καθ’ ὅλα τῆς αἰθίους τὰ μέρη. Μάλιστα δὲ καὶ βίσυος φωνῶν δυσήχων ἐπλήγτε τὰς ἀκοὰς, ὅταν ὁ πρόεδρος ἐπέταξε σιωπὴν ἀναγγείλας διτὶ ἐν τῶν μελῶν τῆς συνελεύσεως εἶχε λητήσει τὸν λόγον. Πάραντα ἐπειηγίλειν ἡ πρώτη ἥρεμία, καὶ ἄν Θρωπός τει, οὕτως ἡ παρουσία μόνη ἔξηλειψε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προηγηθεισῶν ἀγγειούσεων, ἀνέβη τὸ βῆμα. Ὁλων τὰ βλέμματα ἐπτράχησαν πρὸς αὐτὸν, καὶ ἡ ἀνυπομονησία ἦτις ἐξωγραφήθη εἰς ὅλων τὸ πρόσωπα, ἐμπρέσει περὶ τῆς ἐπιθυμίας τὴν ὁποίαν εἶγον ν’ ἀκούσιωσι τὸν νεον ὄντορα.

Ο ἄνθρωπος οὗτος ἦτος δὲ Τάτης, στύλος τοῦ Κράτους καὶ σύμβουλος ἐκ τῶν νοονεγχεστέρων τοῦ στέμματος. Τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, τὸ γενιρώδες σῶμα αὐτοῦ, καλυπτόμενα ὑπὸ μανδύου πλατέος, ὑπερφαίνοντο γαριέντως. Τὸ ὑπέτραχον αὐτοῦ ἦθος ἐμετριαζέτο ὑπὸ τῆς σκιᾶς τὴν ὅποιαν ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ σωρὸς πτερεῶν στρουθοκαμήλου στολιζόντων τὴν κεφαλήν. Περιέρδοισιν ἐκ κογχυλίων λευκῶν καὶ κυανῶν ἔχηρτάτο ὡς σύμβολον μεγάλου ἀξιώματος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ, περὶ τοὺς γυμνοὺς βρογχίονας εἶχε δύνα ϕέλλια ἐκ χαλκοῦ, περίλαμα δὲ ὑφασμένον διὰ φύλλων βανανέας καὶ πτερῶν ποικιλοχρόων ἔκρεματο ἀπὸ τῆς ζώνης. Ἐν γένει ἦ ἐνδυμασία αὐτοῦ ἦτο πολὺ σεμνοτέρα τῆς τῶν συναδελφῶν τού.

Μετά τὰς συνέθεις προσφρόνεις δ' Ἁγίης ἐπελάβετο τοῦ Σητήματος. «Ἀπορεῖτε Ἰωάς, εἶπε, διότι εἰς τῶν πρώτων ἀρχηγῶν τῆς Ὀταίτης καὶ σύμμαχος τῆς βασιλικῆς οἰκουγενείας δὲν ἔλαβεν εἰπέτι τὸν λόγον. Πρὶν δὲ διμιλήσω περὶ τοῦ σκουδαιοτάτου τούτου αὐτικειμένου ἡθέλησα ν' ἀκούσω τὴν γγώμην τῶν σφῶν ἐξ ὧν συγχροτεῖται ἡ συνέλευσις αὕτη, τινὲς

μετέχω τῶν συσκέψεων σας· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταῦτην αὐτῶν ζωὴν, ὡς ἀπαριεῖται τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὁ ἀπερ-
τητηριών γά τα καὶ τὴν πρεσβυτεικήν μου ἡλεκίαν καὶ χρόνον εἰς τὸν πόλεμον. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ φο-
ρέας ἀπενείναις μου διὰ τὰ περιεργά εἰς συζήτησιν τῆς νεώνιν θέλειν ὑπολαύσῃ τὸν καρπὸν τοῦ ἐγκλήματός
ὑποιας τὸ ἀποβιτσόμενον. Θέλει· ἐπενεργήσει δέ; δι- τού· ἀλλ' εἰς Ὁτατήν ὁ φονεὺς εὐχαριστεῖται ἀπὸ μό-
νην αὐτῆν τὴν πρᾶξιν.

Ο μέγας δικαστής Τάρτης έθετε ζήτημα εἰς τὸ
ἔπος δύναμιν ἀπαντήσων σπεύδω ἄρξ νὰ συνειπέσ-
τίων τὸν ἀσθενῆ φόρον τὴν φωτινὴν καὶ τῆς γηραιᾶς;
πειρα; μου. Εἴκεν δὲ τὸ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στὸς ἐτροπολόγησε πολλὰ παραγγέλματα τῆς παλαιᾶς;
Γραφῆς. Τούτη, καὶ ἔγώ γνωρίζω πολλὰς ἐντο-
λὰς τοῦ νέου Νόμου απαγορεύουστας τὸν φόνον δὲν
γνωρίζω δρῶς καὶ κάρυμίαν ἀπαγορεύουσταν τὸν φόνον
φονέων. Ἀλλὰ πρὸς τὶ αὐταῖς μὲν λεπτολογίαι;
Ἐξετάσατε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ὅλον τῆς νέας ἡμῶν Θρη-
σκείας, καὶ θέλετε ίδει ὅτι παραγγέλλει τοὺς ἀνθρώ-
πους; ἢ ἀγαπῶτι καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις τὸν
ἀληθεῖαν αὐτῶν, καὶ μὴ καλοκοινῶ τοὺς ἄλλους, καὶ
νὰ είναι συγκαταβατικοὶ πρὸς τοὺς ἀλαρτάνοντας.
Οὐει, ἔξακολουθοῦντες νὰ τιμωρῶμεν διὰ θανάτου
τοὺς δολοφόνους, καὶ νὰ διαβέτωμεν ζωὴν μὴ ἀν-
κούσταν εἰς ἡμᾶς, προτιμῶμεν τὴν εἰδωλολατρείαν τῆς
ἀλλοδούς Θρησκείας. (Σημεῖα ἀπορίας).

Ακούστατέ με· δὲν λέγω ότι πρέπει νὰ μὴ τιμωρήσαις δι φονεὺς, ή ότι πρέπει νὰ τὸν ἔχωμεν ἐντὸς τῆς κοινωνίας· ἐξ ἐναντίκαι, δοτὶς δὲν εδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἑσυχόν του ἀπὸ τοικύτην πρᾶξιν πρέπει, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ ἀποβληθῆ τῆς κοινωνίας, διότι δὲν διαφέρει ἀσφαλεῖα ἡδὲ οἱ καλοὶ δὲν προστατεύονται κατὰ τῶν κακῶν. Τὸ χρέος τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἔθνους ἀπαιτεῖ τὸ νὰ τιμωρῶσι τοὺς κακούργους, καὶ νὰ ἐμποδίζωσι τὴν διάδοσιν τῶν κακῶν παραδειγμάτων. Ἐνδιὼς ἡμεδία εἰδωλολάτραι ἐπιστεύομεν δι τὰ καταλληλότερον μέσον τοῦ νὰ φύσωμεν εἰς στρέφων ἀπὸ τὸ χωνήγιον ἢ τὴν ἀλλειαν ἐρχόμενα μὲς συνάντησιν αὐτοῦ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα, ψάλλονται τοὺς ὄμνους τοὺς δποίους ἐδίδαξεν εἰς αὐτὰ καὶ προσφέροντα πρὸς αὐτὸν τιαντηρ. (1) Ὁταν δὲ φθάσῃ εἰς τὴν καλύβην αὐτοῦ, εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ δὲν θέλει επιθέσει γηραιδὸς πατήρ φίλημα, καὶ τὸ ἐσπέρας ἀφοῦ προσευχῇθῇ θέλει μείνει μόνος μετὰ τοῦ κακουργήματος καὶ τῆς τύψεως τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ! Ἡ πιστεύτατέ με, τὸ μέτρον τοῦτο θέλει ἀπόδημος τωτήριον καὶ ὅλοι θέλουσιν εὐλογήσει τοὺς παραδεχθέντας αὐτό.»

‘Η ἀληθής καὶ ἀφελῆς αὕτη ἔξεκδνισις τοῦ βίου τῶν κατοίκων τῆς Ὀταῖτης ουνεκίνητης τὴν καρδιὰν τοῦ ἥρητος, καὶ δάκρυα ἔρχενται ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν αὐτῶν. Η συγένητος διεδόθη εἰς δόλα τὰ μέλη τῆς συνελεύσεως, καὶ διαν ὁ μὲν αὐτοῦ ἦλθε νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν διὰ νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ βήματος. πολλοὶ τῶν συναδέλφων, γέροντες διὰ αὐτὸς, ἤλθον νὰ συγχαρώσιν αὐτόν; καὶ αὐτοὶ μὲν ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους μετὰ δακρύων, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκευφήμουν Ἰωηρᾶς. Ο Πάτης ἔθριάμβευσε, διέβη δὲ λόγος αὐτοῦ εἶναι διασκεδάσει δλας τὰς ἀμφοβολίας.

απολαχθωσιν εκείνους ουτίνος επινυρωσούν τα υγρά, μεταχειρίζονται χλια τεχνάσματα, χλια μέσα τά δοτοια ἐπιφέρουσι τὸν ἀφευκτὸν θάνατον τοῦ θύματος, καὶ προλαμβάνουσι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου. 'Βνω μεταξὺ ήμῶν, ὡς γνωρίζετε, κανές δὲν γίνεται ἐνοχος φόνου διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ πλοιάριον, τὸ τέλον, τὸ θέλος. Α τὸ ἄγκυστοσ τοῦ γείτονός του' κανές

«Οι μεγάλοι φύλαρχοι, εἶπεν δήμαρχος, ἐξέθεσαν τὰς ίδιας γυνώμας· ἀλλὰ, κατ' ἐμὲ, ἐλημονησάν τι σκουδιωτάτον· θίνεν λογίζομαι εὐτυχῆς δυνάμενος να ἀναπληρώσω τὴν Ἐλλειψιν τούτην. Εἰς τὸν Ἀγγίλαν, ὃς μὲ εἶπεν ἱεραπόδολός τις, οἱ καταθί-

(1) Ποτέν γλυκὺ ευγχρίσενος ἀπὸ τοῦ χυλοῦ ποδῶν καρπῶν

350

ΠΑΝΔΟΡΑ

καζόμενοι εἰς θίστου διηγονέονται δλοι; ἀλλ' εἰς αὐτῶν φύκοδημήθησαν κατὰ τὸν ἐγχώριον βυθόν. Σήμερον δὲ κοινοποιοῦμεν τὸν ἐν Μόσχῃ ναὸν τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ ἐπίλεγομένου Βλαγερροῦ ὃ ἔστι μάκαρος, ἔχοντα χαρακτῆρα δλως βωτικὸν καὶ λίνη περίεργον. Ὁ μαρκιών Κυστίν, Γάλλος περιηγητής, διτὶ ἔγραψε τετρατόμον σύγγραμμα περὶ Ῥωσίας περίγραφον ἀναντιρρήτως πολλάς ὑπερβολάς, ὄμιλῶν περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ ναοῦ τούτου, ἐπιφέρει παρατήρησιν τὴν διποίαιν ἀποκρούμενην μετὰ πολλῆς ἀγανακτήσεως. Βεβαίως, λέγει, δόπος τοιούτον κτίριον ὄνοράς τοῦ δὲ ὀποκοπὴν τοῦ δεξιοῦ βραχίους, καὶ ἄλλοι ἔξουσιν τὸν δρθαλμὸν ἀλλ' ἐπειδὴ δλοι οὗτοι οἱ ἥττορες δὲ εἰγον ἐκριβώζον, τὸ δὲ ἀκροστήριον εἶχε πεισθῆ ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Πάτητος καὶ τοῦ Γαλατίου, διὰ τοῦτο δὲ τὸν ἀποκριτιρόμενος δὲν ἡθελομεν δυσκολευθῆ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν μαράν αὐτὴν σύγκρισιν ἀλλ' αὐτὸς, καθολικός, εἰς τοῦ διποίου τὴν πατρίδα ἀνηγέρθη δχι πρὸ πλάνων ἀλλ' ἐπὶ ἐσχήσιν ὁ ναὸς τῆς Μαγδαληνῆς χαρακτῆρα ἔχων δλῶς Ἐθνικόν, καὶ καταπεφορτισμένος ὑπὸ ἀγαλμάτων παριστάντων ἀγίους τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας, ὡς ἀλλοιος Κρόνους ἢ Ἀπόλλωνας, ἐκρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ διτὶ τὰ φῶτα τῆς Γαλλίας, μεταβιβλώμενα ἐν τῷ μέτω τοῦ νέου κατὰ τὸν πολιτισμὸν βωτικοῦ λαῶν, δὲν ἰσχυσαν εἰσέτι νὰ συνεπιφέρωσιν, (εὐχρηστα δὲ νὰ μὴ ἴσχυνται κατὰ τοῦτο ποτὲ,) καὶ τὴν συνοδεύουσαν αὐτὸν σκεπτικότητα. Ἄς θεωρῇ, ἀν θέλῃ ὁ κύριος Κυστίν, τυφλὴν τὴν πίστιν τῶν βωτικῶν λαῶν, καὶ φλληγη τελετῶν ματαίων καὶ δχι ψυχωφελῶν. Οὐχ ἦτορος ὅμως ἡ πίστις αὐτῆς διάρχει, καὶ ὑπάρχει ἀδόλος, καὶ ἀκριφνής, καὶ δόξυδερχῆς περιηγητῆς, δὲ μερόληπτος ιστοριογράφος, βλέπων αὐτὴν ἐκφραζομένην δι' εἰλικρινεστάτων ἕνωτερικῶν σημείων λατρείας, δὲν δύναται νὰ μὴ δριολογήσῃ τὴν ἀλήθευτα.

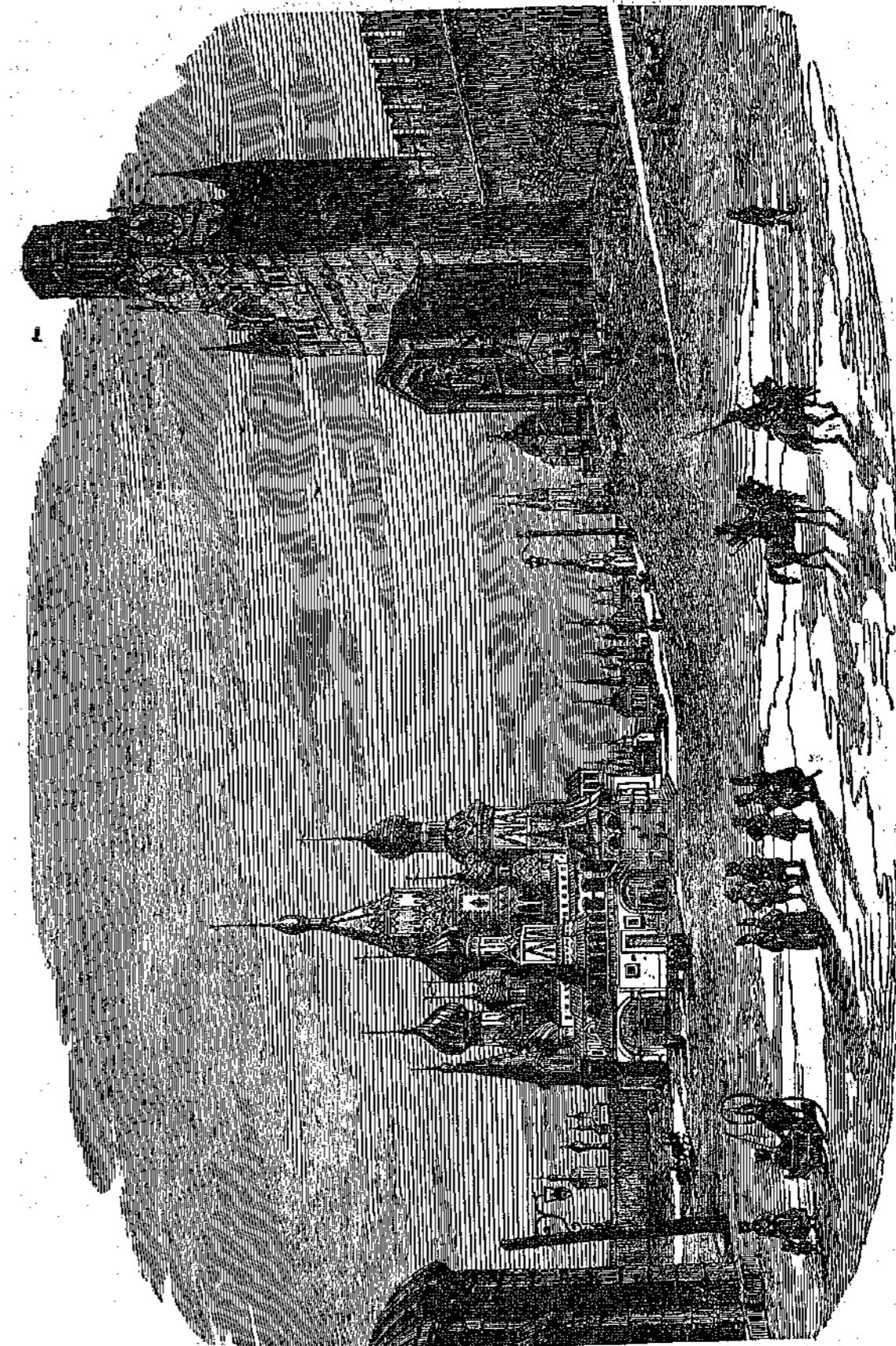
Ο πρόεδρος ἀνέγνω μετὰ ταῦτα τὸ νομοσχέδιον. "Πειστος βουλευτής ανιστάμενος μετὰ πολλῆς ἐπισχυρότητος, καὶ προγιωρῶν πρὸς τὸν πρόεδρον ἀνεφώνει τὰς λέξεις ταύτας ἀνυψῶν τὴν γειράνην, δέργων, δὲν ἔψηφορόρρεις ὑπέρ τῆς προτάσεως, ἢ .λέγω δηρ, ἔτις ἔψηφορόρρεις κατὰ αὐτῆς. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι θεάντων ἐκ δεξιῶν τοῦ προέδρου οἱ δὲ ἄλλοι εἴς ἀριστερῶν. Ήχος τῶν ἑκατὸν εἰκοσι μελῶν, δύσδοχοντα εἰκονα, ταῖς ἑπτά, δηρ, οἱ δὲ ἄλλοι δὲν ἔψηφορόρρειν.

Αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφωτίζουν εἰσέτι τὴν αἴθουσαν, διτὶ δὲ πρόεδρος ἀνήγγειλε τὸ τέλος τῆς συνεδρίσεως, καὶ τὴν ἐκακολούθησιν τῆς συζητήσεως διὰ τὴν ἐκαύματον. Ἐκτὸς τοῦ ναοῦ ἡταν σεσημερυμένηι αἱ σύνυγοι καὶ τὰ τέκνα τῶν ἀξιομιηδός, καὶ περιεκίλουν ὑδρογένειαν αὐτῶν προσφέροντας, καὶ περιεκίλουν ὑδρογένειαν αὐτῶν προσφέροντας. Ἐκεῖθεν ἔξερχομενον ἐπευφήμιει τὸ πλήθος, καὶ περιεκίλουν ὑδρογένειαν αὐτῶν προσφέροντας. Ἐκεῖθεν δὲ διευδύνοντο τὰς οὐκίας αὐτῶν, καὶ μετ' δλίγον δὲν ἤκουετο τελείη δὴ τοῦ τάχυων τοὺς διποίους ἔψαλλον χοροστατοῦσαι αἱ στίχογένειαι τῶν Ὀρατίων πατρικίων.

N. Δ.

ΜΟΣΧΑ.

Διὰ τοῦ ΙΑ'. φυλλαδίου τῆς Παντώρας ἐδημοσιεύεται εἰκόνα περικαλλὸν τίνων κτιρίων τῆς Πετρουπόλεως, προσθέντες τὴν παρατήρησιν διτὶ δλίγον εἴς

Ναὸς τῆς Αγίας Βασιλείας.

Η ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ

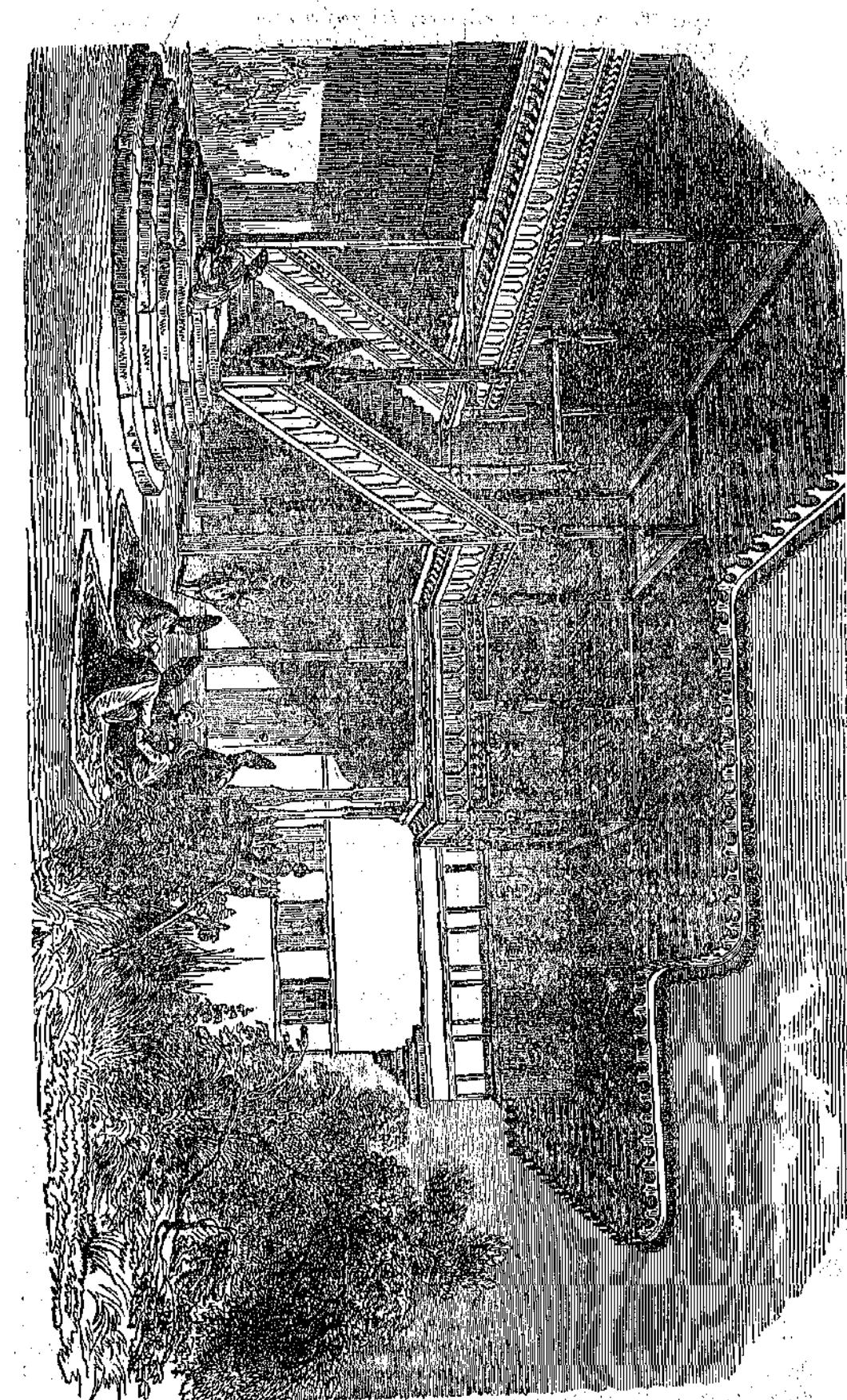
Φίλε!

Σὲ γράφω ἐκ Τραπεζοῦντος, καὶ σὲ γράφω ὅχι ἔξ
εἰτελοῦς χαρτίν, ἀλλ' ἐκ τοῦ πελατίου αὐτοῦ τοῦ
διοικητοῦ ὑποδεχθέντος με μετέ πολλῆς φιλοφροσύ-
νης. Ότι ἀνεχώρησα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ νὰ περιηγηθῶ τὴν
Ἰωνίαν καὶ τὸ Βυζαντίον, δὲν περούσθησαν διὰ τὴν ἡθελίαν
τῶν τόπων δόπου ἤκμασαν οἱ παιτέρες ἡμῶν, ηὔδε μὲ
παραχινήσεις νὰ ἐπισκεψθῶ καὶ ἀλλὰ μητιστὰ τῆς; δό-
ξης καὶ τῆς δυστυχίας αὐτῶν. Ή μετάβασίς μου ἀ-
ρι αἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐν Πόντῳ Κακπαδοκίας,
τὴν ὁποῖαν ἔξιμηντα ἀλλοτε τοσούτῳ οἱ Φράγκοι
καὶ τῆς Ἀσίας οἱ πυθολόγοι, ἢτο πάντῃ ἀπροσδόκη-
τος. Ἰδού δὲ τὸ σπέρματόν μετ' ἐμαυτοῦ κανέ-
να συγγραφέα δύκιλοῦντα περὶ τῆς Τραπεζοῦντος, ἀ-
καὶ, καθ' ὅδον ἐνθυμοῦμαι, λανεῖς πλήρῃ τοῦ Φελμεράγερ,
δὲν ἐπραγματεύθη ἕστιας περὶ αὐτῆς· τὸ δὲ πελάτειον
τοῦ διοικητοῦ οὕτως σὲ σέλλιο εἰκόνα σχεδογρα-
φηθεῖσαν παρέργως ὑπ' ἐμοῦ, καὶ τοι πλούσιον τροφῆς
ὑλικῆς, ἀπορεῖ καὶ ἡμερολόγιον τοῦ Κακαμία.

Ἡ πόλις τῆς Τραπεζοῦντος τὴν ὁποῖαν ἀναφέρει
καὶ διενορῶν ἐν τῇ Κύρῳ ἀναβάσσει, κεῖται, ὡς γνω-
ρίζεις ἴως, ἐν εἴδει ἀμφιθέάτρου, ἐπὶ τῶν χαμηλω-
τέρων πλευρῶν τοῦ Ταύρου, οὐδίνος αἱ κορυφὴ καὶ
θωρακοῦνται καὶ προστατεύουσιν, οὕτως εἰκεῖν, αὐτήν.
Μίνιαι δὲ ἀρχαιοτάτη, κτισθεῖσα, κατὰ τοὺς ἡμετέρους;
Ιστορικάς, ὑπὸ ἀποίκων τῆς Σινάπης. Ἡκμασεν δι-
μῶς ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινούπολεως,
οἵτινες ἔστελλον κατ' ἔτος ἐκεῖ διοικητὴν φέροντα
τεῖτλον δουκὸς μέχρι τοῦ 1203, ὅτε τὸ Βυζαντίον
ἐκυριεύθη δολίως ὑπὸ τῶν σταυροφόρων ἀλλ' ἐχθρῶν
τοῦ σταυροῦ Φράγκων. Κατὰ τὴν ἀξιοθήητον ἐκεί-
νην ἐποχὴν, ἥτις πρώτη ἐκλόνησε τὰ θεμέλια τῆς
Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, οἱ δύωι μετὸ τοῦ ἐναρξ-
τοῦ ἀλλ' αὐτοῦδις Μανουὴλ Κομνηνοῦ, Ἀλεξίος καὶ
Δαυίδ, μεταβάντες εἰς Πόντον κατέστησαν ἐκαστος
Κρήτος ἰδιαίτερον, κυριεύσαντες, δὲ μὲν πρῶτος, δὲ
προτελεῖται μέγας, διῆτη τὴν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ
Φάσιος μέχρι τῆς τοῦ "Ἀλυσοῦ" (1) παραλίαν, ἥτοι ἀπὸ
Κρήτος ἰδιαίτερον, κυριεύσαντες, δὲ μὲν πρῶτος, δὲ
μετὲ μικρὸν τοῦ δευτέρου, δὲ δελχός αὐτοῦ ἐκτη-
ροῦνταις διὰ ἐκείνου τὰ δικαιώματα. Οἱ δύωι οὗτοι
θεριζοῦσι τοῦ τραπεζοῦντος Κράτους ὄντος ἀντίον
δούσσεις, πρῶτος δὲ δὲ ἐγγονὸς τοῦ Ἀλεξίου Ιωάννου
Κομνηνοῦ, ἐλαβε τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος.

Αὐτῇ θηῆκεν ἡ ἀρχὴ τῆς βασιλείας τῆς Τραπε-
ζοῦντος· ἡ ἀρχορικὴ θέσις αὐτῆς: καμένης μετοῦ
πύρωντος καὶ περοίας, αἱ περὶ αὐτῆς παχαδούει-
γιαι τῶν Ιπποτῶν, τῶν Γενουηνῶν καὶ τῶν Βενετῶν
οἵτινες, μεταβαίνοντες ἐκεῖ ἡγόραζον ὅπλα, τάπητας,
ὑράσματα, καὶ λίθους πολυτίμους τῆς Ηερίας,

(1) Οἱ μὲν πρῶτοι τῶν ποταμῶν τούτων ὀνομάζεται ἡμέραν Πάρα,
φ οἱ δὲ δεύτεροι Κακλαμάρα.

ώντας. Συλλαβόν ποτε τρεις Ἐλληνας, πατέρων και μηκες ἐπὶ χωρίου κατιωφερούς ή; ή Σμύρνη, δύως δὲ οἰους, διέταξεν ἀκρωτηριάστωι, κατὰ τὸ σύνθετον, χάνδακες βαθύτατοι πρὸς ἀντοτόλας και πρὸς δυτικάς, αὐτούς ἀλλ' δι πατέρο προτετεῖν παρεκάλει νὰ λάθη προσπίσσονται αὐτήν τὰ τείχη εἶναι ἀρχαῖα, και πρότην ζωὴν αὐτοῦ ὡς λύτρον τῶν δύων αὐτοῦ τέκνων. Ὁ Μεγάλλος, μαλαχθεὶς τὴν καρδίαν, ἐπεμψε καὶ τοὺς πρὸς νότον μετὰ τῆς ἀκροπόλεως.

Ἄλλοτε ὑπῆρχον λαμπρότατα κτίσια εἰς Γραφέρωσιν αὐτῷ πίθεον μεστὸν ρίνῳ, ωτίων και ἀλισσούτα εξαρκησθέντα ὑπὸ τῆς πυρκαϊδός. τῇς ἐνδηλῶν τοιωτῶν βιδελυρῶν τροπείων τὰ διποιαὶ εἰκαῖς ταῦτης μάστιγος τῆς Γουρκίκες. Βίς τόπον ἐνοχε ταριχεύεται ἐπιτρέπες, και νὰ εἴπωσιν διτὶ ἐδιαμόνενον Ἐσκι σεράϊ (ἀρχαῖον πλάτανον) ἐπὶ ἀκρωδέν παραδώσῃ τὸν θεριστὴν ἀξιωματικὸν, ἥθελεν τηρητούτου, φάνησται ἐρείπιον τενα τὰ δύοις, ἀξακολουθεῖν πράττων τὰς αὐτὰς ὠμότητας. Ο αὐτὸ κράτωρ καταπτονθεὶς μὲν, ἀλλ' ἀποτροπικόν μένος τὴν πρότασιν, παρέλασε τὸν ἀξιωματικὸν και μεταβήσεις τὸν ἀξιωματικὸν και μεταβήσεις τὸν ἀκρωδέν παραδώσῃ τὸν θεριστὴν ἀξιωματικὸν, ἥθελεν τηρητούτου, φάνησται ἐρείπιον τενα τὰ δύοις, ἀξακολουθεῖν πράττων τὰς αὐτὰς ὠμότητας. Ο αὐτὸς Λερκάρης Ικανοποιηθεὶς ἐκτύπησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν ἵκετην εἰς τὸ περιστρόφητον εἰπών • Έπαγε, ἀθλεῖσι οἱ Γενουήνοι δὲν συνειθίζουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὰ γυναῖκας μὲν πλειοτέραν αὐτηρότητα· ο ἀσέβειας δὲ και διὰ τὰ προσφερθέντα αὐτῷ δώρα, ἀποδοῦς συγχρόνιας και διὰ τὰ λάρυρα δοσ εἴγε λάδια ἔως τότε παρὰ τὸν ἔχθραν.

Τέσσαρες Κομηνοὶ ἐβασίλευσαν τῆς Τραπεζούντος μέχρι τῆς ἐποχῆς, καν' ἦν Δασύδης δι τελευταῖος παρέδωκεν αὐτὸν Μωάβειν τῷ Β. μετὰ πολιορκίαν τραχού θημερού. Ἐναντίον δυως τῶν συνηθεῶν δι ταῦγῆς αὐτοῦς αὐτοκράτωρ μεταφερθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπηγχονθῇ μετὰ τῶν ὅπτων τέκνων αὐτοῦ.

Ἐκτότε ἡ Τραπεζούντης ἐμεινεν ὑπὸ τῆν κυριαρχίαν τῶν Οσμανλίδων. Οι ἐμφύλιοι διαπληκτισμοὶ τῶν γενιτοῦ, και αἱ μέχρι τῆς τελευταῖας διοικητικῆς μεταρρυθμίσεως καταχρήσεις και ἀρχαγαῖα τῶν ἀρχόντων κατήνησαν αὐτὴν εἰς ἀθλίαν κατέστασιν. Ήνδη τὸ 1800 ἔτος δι ἀριθμὸς τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀνέβαινεν εἰς ἕκατὸν χιλιάδας και ἐπέκεινα, τὸ 1830 εἶχε μόδις 15,000. Σήμερον δύως, μετὰ τὴν σύστασιν μάλιστα τῶν ἀτμοπλοίων, ηὔξησεν ἐκ νέου δι ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς 40 περίπου χιλιάδας Γραικῶν, Τούρκων, Αρμενίων, Βερβάρων, Περσῶν, Ιταλῶν και Κιρκασίων, και θέλει βεβαίως αὖξησει εἰτι μᾶλλον μετὰ τὴν εκ τατκευὴν τῆς μεταξὺ αὐτῆς και τῆς Ερζερούμης μεγάλης δόσης, τὴν διποιαὶ ἐπιχειρεῖσιν ἐσχάτως. ή ἡ θαμανικὴ Κιβέρνητις. Αλλοτε οἱ ἐμπόροι τῆς Κωνσταντινούπολεως ἐπετέλλον δι ἔρημᾶς τὰς πραγματείας εἰς τὴν παρὰ τὸν Εδρούτην πόλιν Γοκάτην, σήμερον δύως μεταβιβάζουσιν αὐτὰς δι ἀτμοπλοίων εἰς Τραπεζούντην, ήτις διὰ τοῦτο κατέτη μετὰ τῆς πρωτευόσης τῆς Αρμενίας, (Ερζερούμης) τὴν κυριατέραν ἀποθήκη τῆς ἀποτατικῆς ἐμπορίας, ἀφοῦ μάλιστα και τὰτὸν ἀραβικὸν φυσιόν. Σταυροὶ ἐκ λίθου ποιεῦνται πάλιον τὰ δέναν προσόντα εἰς τὸν μίτου και ἐξ νέλου ἄργασίου εἴη ἐγκειολαμψεῖν λιμένα τοῦ Ρεδεστ-χα.λί. οἱ δὲ ἐμπόροι ἀντι, δι πάλαι, νὰ διευθύνωνται εἰς Περσίαν διὰ τῆς Τίρλαδος και τῆς Γεωργίας, μεταβαίνουσιν εἰς Τραπεζούντα και ἐκεῖνεν εἰς Ταυρίδα.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀρίστεως ουν περιέτρεξε τὴν πόλιν, ἀναζητῶν πρὸς πάντων τὰς ὁραιοτέρας τὴν πόλιν, πλησίον τῆς ἐκκλησίας ταῦτης τὴν διποιαὶ και εἰς ταρπυντέρας θέσεις. Η πόλις ἔχει τὴν πόλιαν ἀρχαῖαν Σορίαν, ὑπάρχει πάργος,

τετράγωνος ὡς κωδωνοστάσιον. Κατὰ τινὰ ἐπιστολίας νέου τίνδε Τούρκου, διστις, μὴ δυνηθεῖς ν' ἀλλγοράσῃ και προσφέρει εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ φέλιον. Ηγία Σορία ήτο ναΐς τοῦ Βριτανοῦ κομψῶς και στερεῶς κατεσκευασμένος, ἀλλὰ χωρῶν ἄγαλμα μόλις πάντες φους αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Αἱ κορυφαὶ τῶν παρακειμένων βουνῶν βρύθουσιν ἐπὸν περιέργειάν μου, μὲν χορηγεῖ διερκίων ἀξίων λόγου μαρτυρούντων τὸν παρελθόντα τὰ μέσα δοσα δύνανται νὰ εἰκολύνωσι τὰς ἀκροπόλεων μου. Εἴδελεν εἰς τὴν διάθεσίν μου τὰ μεγαρέστατα διχήματα, η ἀρμπάτας, δι νομάδονται ἀντανθίσα, τοῦ χαραμίου του. Τούτων σὲ στέλλω μικρὸν ἰχνογραφῆμα τὸ διποιον, ἔκηπλωμένος σήμερον διὰ βαθύσχιον πλάτανον, ἔωγράφησα πρὸς χάριν σου. Μένω κτλ.

N.

ΜΝΗΣΤΗ ΑΝΔΡΙΑ.

Τῷ φίλῳ Γ. Α. Ρουσέτῳ.

Μαῦρα ἀπλόι ἡ νύξ περὶ πόρφυρας εἰς τὰ δρῦ, Καὶ ψροδόλον παταγεῖ εἰς τὰς ἀκτὰς τὸ κύμα. Μόνη ἀπόψε τι ζητεῖς ἐδῶ, καλή μου κόρη; Πάδε εἰς τοὺς βράχους ἔρημον περιπλανᾶς τὸ βῆμα; Ιδὲ τὸν οὐρανὸν, ιδὲ τὰ σύνεφα πῶς φεύγουν;

"Ιδὲ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῶν τι κρότους ἐκερέυγουν! Τὴν ἀκατόν μου ἐσύρα ἔκει ἐπὶ τῆς ἀμμού, Καὶ φεύγω εἰς τὸ ταπεινόν, ὡς κόρη, οἰκημά μου. "Αν μαχράν ἔναι απὲ ἐδῶ τὸ πατρικόν σου δῶμα, Βλέπε μπὸ τὴν στέρην μου νὰ σὲ φιλοξενήσω, Κ' εἰς τοὺς γονεῖς σου αὐτοῖς πρωὶ νο' ὁ δῆμησος. Αλλὰ πῶς εἰς τὸ πέλαγος δακρύου στρέψεις δύμα;

— Οὔτε ἀπόψε φαίνεται! τρεις μῆνας ἐδῶ μόνη Πρωὶ και βράδυ ἔρχομαι, τὸ βρίκιον προσμένων. "Ερημα μόνον κύματα η θάλασσα ἀπλόνει.

Αλλὰ ἀπόψε οὐ φανῇ, ὡς γέρων, ἐδῶ μένω!

— Τὶ λέγεις; τι στοχάδεσαι; τὴν γύκτη θά περάτες Μὲ τὰς σκάλας τοῦ οὐρανοῦ τῆς γῆς και τῆς θαλάσσης;

— Η τρικυμία τι ζητεῖς, ὡς κόρη, νὰ σοὶ φέρῃ;

— Τὸν Φάτην, τὸν μνηστήρα μου! εἰς μακρυσμένα μέρη

Πρὸ τριῶν ἔφυγε μηνῶν μελαγχρούδες και νέος Ο φίλος τῆς καρδίας μου, δι ναύτης δι μαρσίος! Τὸν περιστρέψαν μηνούστον, κυριακῆς πρωΐαν.

Ο λερεύς εὐλόγησε μετὰ τὴν λειτουργίαν Τὰ δύω δακτυλίδια τοῦ νέου ἀρραβώνας,

Και εἰς τὰ δάκτυλα μηδῶν τὰ ἔβαλε συγχρόνως.

Πέτυχε γάμον διευκόλιας μῆτρας ἐπευχήθη γέρον.

Βπὲ τῆς κεφαλῆς γάμων τὴν δεξιάν του φέρων.

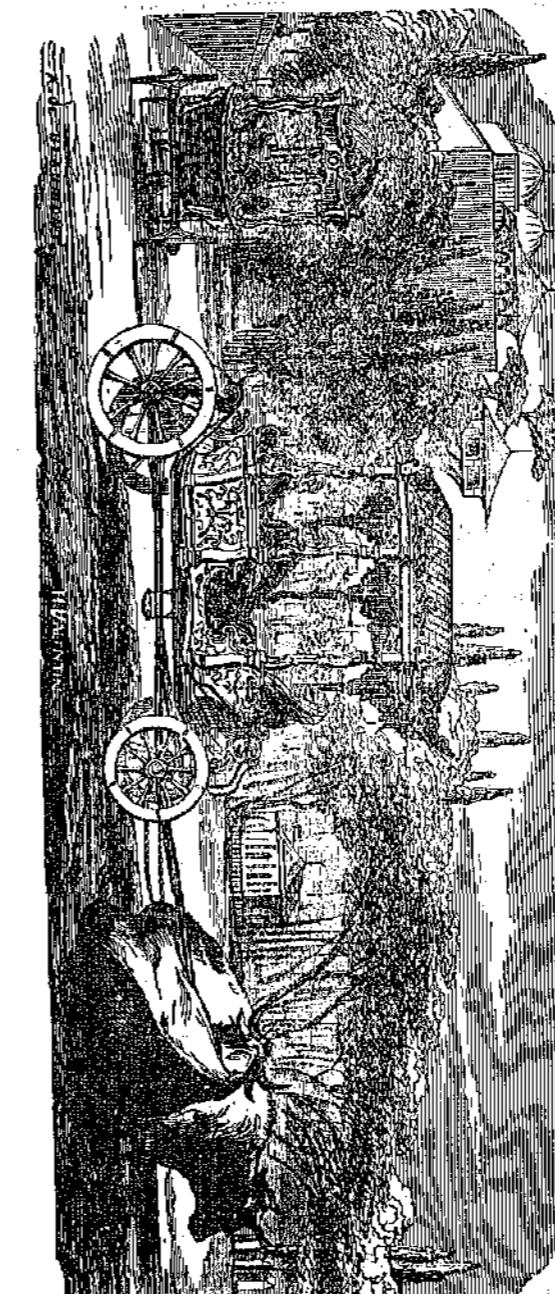
Χαριδόσιος ἐπέρασεν ἔκεινη η ήμέρα,

Και ὑπὸ τῶν γονέων του τὴν στέρην η δεσπέρα.

Τοὺς συγγενεῖς συνήθροισεν εἰς τράπεζαν πλευσίαν.

Αἱ φίλαι τοῦ χωρίου μας μὲν φοράτων μελωδίαν

και διφωτέρω πύργον κατασταθέντα διάσημον εἰς

τὴν πόλιν, πλησίον τῆς ἐκκλησίας ταῦτης τὴν διποιαὶ και τερπυντέρας θέσεις. Η πόλις ἔχει τὴν πόλιαν ἀρχαῖαν Σορίαν, ὑπάρχει πάργος,

Πλήρη πάγκου ουσίας κύριον ωγρός εἰς τὸν κατώνα;
Ο Φώτης ἡδεν εξαρτιανά μ ἀποχαιρετησο.
Ἐφευγον, εἶγεν σύριος θάνατος φυσήσει,
Συνδεδεμένους με εὐρὺς καὶ δέκους ἀμοιβαίους
Ταῦς ἐρωτάς; ἔχωρισε τὸ πέλαγος τοὺς νεούς.
Ἴκεν, εὖ, τὸ ὄντερον μ ἀφῆσε φίλημά του
Ῥηγικίων μου τὸ πρόσωπον με δάκρυα θερμά του.
Ἐκεῖνος τὴν ὑρητούσαν μου φυγήν ἐπαγηγόσει,
Μ' ἀλάτει καὶ τὴν θάλασσαν μὲ θύμῳ ἐθεώρει,
Ως μόνον κατ' αὐτῆς πικρῶς νὰ ἐπορραγνεῖτο,
Καὶ ὡς τὴν θεωρίσῃ της αὐτὸς νὰ ἐρθεῖτο,
Αὐτὸς δοτις ἐπάλαισε μὲ τόσας τρικυμίας,
Κι ἀνέβη τὰ κατάρτια εἰς ὁ.ας ἀπαντίας.
Αλλὸς τὸ χρέος ἴτυχε νὰ τὸν καταπραύῃ.
Ἐγκύθη εἰς τὴν ὅψιν του ὑπομονὴ κι εἰσήνη,
Ὑπομονὴν μ' ἐνίκενεσεν δ ἀποπλέων ναύτης.
Μ' ἐφίλησε, τὸν ἔχασα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ταύτης!
— Καὶ ἔκτοτε δὲν ἐλαθεῖς καῦματαν εἰσῆριν του;
— Τρεῖς μῆνες τῷξα πλείουσι, καὶ τὴν ὑπόγειον του
Ο Φώτης δὲν ἐψύλαξεν... Ο Φώτης μου τί πταίει;
Τὸ ἀπιστον ἀν πέλαγος τὸ βρούσιν του πλέι;
Τὸ πλοῖον σου, κι ναῦτα γου, ἔκτεις κινδύνου μένει,
Ἡουχος στάγη καὶ θερμὴ ἀπάψι σὲ προστένει,
Ἐνῷ ἐκεῖνος... Τί βραχιός κυράτων! μάρη πτέρει
Περικαλέπτει τὰ βουνά τῶν νήσων μας τὰ πέριξ.
— Τῆς "Ανδρου Βράζει τὸ στενὸν ἀπόσθε καὶ ἀφρίζει,
Ιδὲ τὶ ἀστραπὴ ἔκει τὰ σύννεφα φλογίζει!
Νύκτα κακήν θὰ ἔχωμεν, δὲ φύγωμεν, ὡς κόρη!
— Νὰ φύγωμεν! τὸν Φώτην μου ἔγω ἐδῶ ν ἀφήσω;
Καλλιον ὡς διστρατὴ αὐτῇ κ' ἔγω νὰ σύνσω.
Ἄφες με μόνην, ἄφες με ἐδῶ καὶ ἀναχώρει.
— Ιδού τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ βρατος! εἰς ποιαν
Ἐπροσευχήθης σήμερον, εἴπε με, ἱκκλησίαν;
Τὶ στέκεις, τί τὸ βλέμμα σου ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ;
Δὲν βλέπεις πᾶς δικαίος κατέρχεται τὰ μῆψη,
Καὶ τοῦ πελάγους τὸ πτηνὸν μὲ τὶ φωνὰς θρηγώδεις
Ζητοῦν εἰς βράγους ἀσυλον καὶ εἰς σχισμὰς ζορώδεις;
Ἄς φύγωμεν, δὲν φαίγεται κανένα λευκὸν ἰστίον
Εἰς τοὺς λιμένας ἔκτοτον ἀπόψε μένει πλοῖον,
Πᾶς ναύτης εὗρεν ἀσυλον καὶ εἴν' ἔκτος κινδύνου.
— Περὶ τὸ μεσημέριον εἰς τοῦ βουνοῦν ἐκεῖνου
Τὴν δευδροφόρον κορυφὴν μονάχη ἐστεκόμην,
Τὴν θυμωμένην θάλασσαν μὲ φρίκην ἐθεώρει
Καὶ τοῦ Αἰδούν τὸ βουνόν, τῆς Τήνου, ἐποῦ κλείει
Εἰς τὸ ἀντρά του γογγύζοντας ἀνέμους, καὶ μηρύει
Νύκτας ἐνότε φριτάς κ' εἰς τοὺς ἐμπείρους ναύτας
Ο νοῦς μου ἥγειται ἀπὸ τὰς θέας ταύτας,
Οτε λευκάλον τι μακράν ἀγεκαλύψθη πλοῖον
Τὰ στήθη σγίζων ὑψηλῶν κυράτων καὶ ἀγρίων,
Καὶ τὴν ἀφρώδη πρώραν του πρὸς τὸ ἐδῶθεν στρέφον
Τὸ βρίκιον ἐγνώρισα τοῦ Φώτη ἐπιστρέφον.
Κατέβην ἀπὸ τὸ βουνόν μετὰ παλμοῦ κυρφίου,
Υπὸ τὴν στέγην ἐτρέξα μικροῦ παρεκκλησίου,
Τὰ γόνατά μου ἔκλινα πρὸ τῶν σεπτῶν εἰσόγων,
Καὶ μίαν ὥραν μὲ φυγῆς ἐπροσευχήθην πάνον.
Γέρε μου, ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ δάκρυα ἔξειλομεσα
Νὰ τὸν προσφείων ἐπενεσα ἐδῶ δακρυρρόσσουσα.

Ἄλλ' ἔξερβάγη νετός εἰς τὰ βουνά φριγάδαιος
καὶ τῆς νυκτὸς ἔξκπιαθεις ὃ πέπλος φρικαλέος
Τότε γαρις ἀντεῖλης ἔβιασα τὸν ναύτην
Τὴν νέαν εἰς τὸ δάκρυ του νὰ ἐδηγήσῃ παύτην.
Τὸ πεῦμα της μὲ συμβουλὰς κ' ἐλπίδας νὰ πρενύῃ
Τὴν τρικυμίαν ἔωταν διαδεχθῆ γαλήνη.
Πατήθησε τὰ μεσάνυκτα, εἰς πινήη ἀγρυπνίαν
Τὴν θλικτούσαν ἕπουσα κ οι δύω τρικυμίαν.
Κ' ἐνῷ τῶν δύοις σιωπὴ συνέκλειε τὸ στούα,
Πνίστε τοῦ γέροντος τὸ νυστακμένον δύμα
Αἱ ἀγρυπνίεσται μέριμναι διήγιον κ' οι κρότοι,
Κ' εἰς τὴν ἀμυδροφέγγουσαν καιδήλωνεις τὰ ικότη
Γονιπετη διέκρινα καὶ ἀναυδον τὴν νέσην.
Πίς προσευχὴν ἐβύθικε τὸν νοῦν της αιγαλέαν,
Τὸν ἄγιον Νικόλαιον θερμάς ἐπεκαλέστο,
(Ηικόνισμά του ἐμπροσθεν αὐτῆς παλαιόν ἦτο,
Κληρονομία σεβαστὴ τοῦ ναύτου καὶ προστάτις)
Κ' τὴν νέα μυρτῆ ἔχυνε τ' ἀθώα δάκρυα της.
Ω! μόνην μόνην της χασάν καὶ μόνην της ἐλπίδα,
Καὶ μόνην τῶν δνείρων της καὶ πόθων της ποξίδα
Εἰς τῇς ζωῆς της θάλασσαν τὸν νέον Φώτην εἶχε...
Ποῖοι τὸν περιέμενον τοιαύτην ὥραν τίχαρι
— Ή τρικυμία, κόρη μου, ἀργίζει νὰ πραύνῃ
Τοὺς κρότους της καὶ βαθυμηδὸν προβαίνει δι γαλήνη
Ανάπαυσε τὸ σῶμά σου, δ πετεινὸς φινάζει,
Μόλις χαράζει, εἴναι νῦν, δ Φώτης ήσυχαζει
Τώρα εἰς τὸν λιμένα μας δὲν ἄραξε τὸ πλοῖον
Ιώσας τὴν αὐγήν γέλωτες ἀντὶ θερμῶν δακρύων
Θὰ λούσαι τὴν ὅψιν σου. »

Καὶ τὸ πρῶτο δι γέρων
Βλέμμα όσολὸν τριγύρω του φαῦλυμας περιφέρων
Τὴν ξένην τῆς ἐιτίας του δὲν ἐβλεπεν. Έκείνη¹
Αμ' ἀναθειν μὲ τὴν κύρην κατηλθειν δι γαλήνη,
Ἀφῆκε τὸ φιλόξενον τοῦ ἀλιέως δῶμα
Ἐκ λόφου τινὸς ἐτείνε πρὸς τὸν λιμένα τ' δύμα,
Καὶ εἶδε πλοῖον τινατί τὴν ἀγκυράν του βίφαν.
Η θέα του τῶν πόδων της διήγειρε τὴν δίψην,
Ακτὶς χαζεῖ; προσέψυκτε τὸ νέον μέτωπόν της,
Ωνόμασεν δι δρρατὴ τὸν τρισαγαπητὸν της
Κ' εἰς τὸν λιμένα ἐστρεψε τὸ ἀλαρρόν της βήμα.
Εξαίφνης ἐσταμάτησε. Έκείνο πῶς τὸ κύμα
Ωγκοῦτο καὶ ἀφίζετο; πλὴν τὴν ἐφράνη κάτι
Πῶς εἰς τὰ γνῶτα τῶν θολῶν ὑδάτων ἐκυμάτει,
Καὶ πρὸς τὴν φάμπον τῆς ἀκτῆς ἐφέρετο, ιδεῖστο,
Τὸ ἀντικείμενον αὐτὸδ τὸ δύσμορφον τέ ητο;
Μὲ περιέργειαν πολλὴν δι νέα ἐθεώρει,
Υπέτρεμεν, ἐδίσταλεν, ἀμφίβαλλεν, ἥπόρει,
Καὶ πότε πρὸς τὰ ἀναθειν καὶ πότε πρὸς τὰ κάτω
Τὸ βλέμμα της μὲ ταραχὴν καὶ ζάλην ἐπλανάτο,
Καὶ ὅταν ἐπλησίασε τὸ σῶμα τὸ προσπλέον,
Αφῆκε δι ταλαιπωρος ἔξαίφνης φρικαλέον
Φθόγγον τῶν σπλάγχνων τῆς! πετά, ἀρρέφθη εἰς τὸ κύμα
Καὶ ζητασε καὶ ἔσυρε τῆς τρικυμίας θύμα
Τὸν Φώτην, τὸν μνηστήρα τῆς νεκρού

Καὶ μετ' δλίγον τὴν οἰκτράν μνηστήν εῦρεν δ νῆσον,
Καὶ οι αὐτόπτεις μάρτυρες τῆς δυστυχίας τοῦ

Οστις ἐν μέσω τῆς νυκτὸς τὸν φοῦν τοῦ θυμαλέου
Στοιχείου κατεφρόνησε καὶ εἰς κινδύνου ὥραν
Ἐπιφ. λυττώντα κύματα ἐπόντιζον τὴν πρώραν
Καὶ τὰ παῖς ἔσχιζον, εἰς τὸν ἰστόν ἀνέβη
Θραύσες καὶ ἀκατάληκτος, ἀλλ' αἴφνης τὰ ἐρέβη
Τὸν πόδα του ἡσάστησαν καὶ κατεφεύδοντείθη
Μὲ κτύπον εἰ; τὴν ἀδυτον, ὅπου κατηρανίσθη
Καὶ πάταν τότε ἔρευναν κατέστησε ματαίαν.
Καὶ τοῦ-οις τὴν πρός τὸν νερόν προεκολλημένην νέαν
Καὶ βιθιτμένην εἰς σγῆν καὶ ἀπελπισίας σκότη,
Οπου πᾶν διτρον τυγχανέται; καὶ σύνεσται καὶ ὑπιώτεται,
Τὸ κρίνον τὸ κατεστήφεν, τὸ συντριψμένον πλάτυμα,
Ἰνορθωθεῖσαν ἔξφ.· α τὴν ἔθλεπον ὁ· φάσμα.
Ἀρδμα θυνάτου, ἀπακτον τὴν κόμην εἶχεν, δύμα
Περιεπλάνει σκοτεινὸν, χωρὶς ψυχὴν καὶ χρόμα.
Ταῖς χείρκ. ἐπταυρόδενεν εἰς τὰ γυμνά της στήθη,
Τὸ σῶμά της συνέστρεφε με σχήματ' ἀσυνήθη,
Κτι μὲ επατωμῷ τὴν φωνὴν καὶ σίματρον τὰ χείλη
Τὸ λειψικόν, τοὺς θεατὰς, τὴν θάλασσαν ὥμιλει,
Καὶ ἡσείλει καὶ ἐπέκληγτε καὶ ἐσιώπω πάλιν
Ἄλλ' ὡς νὰ κατεβι. ήθη φεῦ! ἀπὸ τοσαύτην ζάλην
Τὸ πνεύμα της, ἀπαίσ.ος τὴν ἥλθε τότε γέλως,
Τὸ σύρχονόν ἐξέριτεν . . . ήτο παράφρων τέλος.

τοὺς διοίσους δὲν διέρθειρν ἡ ἀγωγὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡγεμονίας μας, ἐδὲ ἐδυναμήν νὰ σὲ δεῖξα τοὺς μελαγχολικοὺς τούτου ὄνθρωπους μὲ τὰ λεπτὰ καὶ εύριμα χαρακτηριστικά των, μὲ τὸ ἄγριον ξύδος των, μὲ τὰ κατάμαυρα καὶ φλογερὰ δμυκτά των, μὲ τὰ εὔρωστα, τὰ νευρώδη καὶ εὐκίνητα μέλη των, μὲ τοὺς εὐθρούς καὶ ἐλαρρούς; πόδις των, καὶ μὲ τὰ; εβιτυίστους χειράδες τῶν ὅποιων τὰ δάκτυλα ϕωνούσιν αἰώνιως ὅπλοι κρύψιον, ἐὰν ἐδύτασο νὰ εἰσέλθῃς μὲ ἐκεὶ ὑπὸ τὴν στέγην τῶν αὐτηρῶν τούτων οἰκογενειῶν, τόσῳ φιλαύτων ὅταν ἔχωτι μετρίαν κατάστασιν, τόσῳ ὑπερηφάνων ὅταν δυστυχώσι, καὶ τόσῳ μεριμνουσῶν περὶ τῆς τιμῆς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν θυγατέρων αὖτων, ἐὰν ἐδύναστο νὰ ἐμβατεύσῃς εἰς τὰ βρύθη τῶν καρδιῶν τούτων ὅπου ἐπικρατεῖς ἀπολύτως τὸ αἰτίθεμα μας της ἐκδικήσεως, τῶν ὅποιων δὲ μὲν ἔρως εἶναι σκληρὸς μᾶλλον ἡ γλυκύ: τὸ δὲ πάλιος δὲν ἔρμηνέται κώποτε διὰ φιλοφροσύνης, καὶ ἡ ἀδυπάπητη ζηλοτυπία ἐκρήγνυται ἀπροτοκήτως ὡς κεραυνὸς μαζί ἀναγγελθεῖς ὑπὸ ἀστραπῆς; τότε θὰ σὲ κατέπλησται μὲ τὸ μικρὸν δράμα περὶ οὗ πρόκειται νὰ ὅμιλήσω.

Ἐν Περισσοῖς, Ὀκτώβριος 1849.

X. A. Нармегиан

ΤΟ ΚΟΡΣΙΚΟΝ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

'Ex τῷ Πατέρικῳ.

A'

Ἐπειδύμητες, κύριε, νῦν μάθης τὴν ἴστορίαν τοῦ ἐγχειρίδιου μου, τοῦ παραδόξου τούτου ἑγχειρίδιου, οὐτίνος ἡ μὲν ἐντύγιως κατεξευασμένη λαβὴ μερέ-
γει καὶ πλουτιστήτος καὶ ἀφελίας, δὲ δῆλος εἰναι
πόσῳ δυνατός εἰς τὴν βίστιν, τόσῳ δέξεις εἰς τὴν ἀ-
κήν, ὃστ' ἔκεινος οὗτινα κτυπήτε δὲν ἀργεῖ ν' ἀ-
ποδίνῃ.

Ι. δι πολλού τὸ ἐγγειρίδιον τοῦτο οὐκέτο ίδιακόνησον. ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι τὸ ὑπερεπιθυμεῖς, ἐάν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν τόπον μου ἡ ἀκόλουθος παροιμία: *Quando colletto si dà amicizia se ne va!* (ὅταν γρίζεται μαχαίριον, γάντεται ἡ φιλία.) Δὲν οὐ λάβης λοιπὸν τὸ ἐγγειρίδιον εἰμή διὰ τῆς διατήκης μου, εἴστε μαντεύωντες ὅτι δέν οὐκέτη λεπίς ἡ μαχαίρια ἵκανῃ νὰ θανατώσῃ τὴν ἐνθύμησιν φιλίας εἰλικρινοῦς καὶ πιστῆς. Εἴσοδον λάθης λοιπὸν τὸ κληροδότημα, ἀλευτον τὴν ἴστροίσαν.

Μάν έγνωρίζεις τὸν βασάνο μας, ἐὰν οὗτοι μεμυητέοις τὰ ήδη τῶν θεαγενῶν τῆς Κορσίδος, (1) ἔκεινοι βαθεῖαν ἐγχειρίδιου. Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ του κατεστρέψαν δὲ εἰς μετό τῷ, ἄλλον κατὰ τὸν οὐτόν

(1) Οι μὲν Ἡρόδοτος, δὲ Πλούταρχος καὶ δὲ Στράβων διουσκεῖσι τὴν τοῦ Ρωμαίων καὶ σῆμαριν καλουμένην θεσσαλίαν Κέρεραν. Κέρεραν δὲ οὐ πατερίας Κοροί ήταν. Ήδεις αυγγεινέστερος τοῦ δὲ Χρήστου προειρήθειεν τὸ διάτερον ζεύς. Σ. Μ.

Μεγάλη φήμην είχε τὸ κάλλος καὶ ἡ πεμνότης; οὐτέρες διὰ τῶν δακτύλων τὴν ἄκραν τοῦ πλούτου, τῆς, καὶ δοῖ ἐμακάριζον τὸν ἄνδρα διτις θάνατος; Οὐτοῦ δὲ μάρτυς; εὔκλως διτις τὸ τέλος τῆς φράσεως τούτης περιεῖχε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιτικέψεως του.

— "Οτους υπάρχουν τόσοις θέσεις κεναι, δὲν υπόρθηκαν ζητοῦντες τὴν μακαρίστητα αὐτὴν, δέ γέρων Ροβαλλίνης ἀπέβαλλεν δλους τὰς προτάσεις χωρὶς ἐνοσύτωφιν νὰ δισαρεσήται ἡ Ἀγγελική, γριον βλέμμα τοῦ γέροντος περιερέτετο βραδέως ἐπὶ

Ἐάν ποτε οἱ γείτονες ὁμίλουν πρὸς αὐτὴν περὶ γάμου, τῆς τραπέζης τῆς ἔχουσης ἔξι πινάκια.

— Διὸ τι, μὲν δλας τὰς παρακήσεις τῆς κόρης

νετο διτις εἰχει ἀρκετὴν ἐνασχόλησιν κλαίουσα τοὺς σου, βάλλεις πάντοτε πρὸς τῶν διθυλμῶν σου τὰ

ἀδελφοῦς καὶ φροντίζουσα τὸν πατέρα της.

Τὴν 25 Μαρτίου, ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐνῷ αὐτῷ διλας τὰς ἐνορίας ἐψάλλετο ἡ θεια λειτουργία, ἀνέκριξε οηκωθεῖς ὁ Ροβαλλίνης μήντος Γενουώντος

ἡ Ἀγγελική, βοσθημένη ἀπὸ τὴν ὑπηρέτιδα της, ἐκ μέρους τῆς μητρός σου; Corpo di Bacco, τὸ πι-

προτοτάκει τὸ γεῦμα τοῦ πατέρας της.

Συνήθεια ὑπῆρχεν ἀλλοτε εἰς Κορσίδα, σωζούσην

καὶ τῆμερον εἰς πολλὰ μέρη, καὶ τοιούτην γείτονας, καὶ διτις ἀνατοῖς, καὶ διτις πρέπει τὸ σίμα τοῦ ἔχθρου

μελλεν ἀρέτην νὰ καθήῃ μήντος εἰς τὴν τράπεζαν· καὶ μου γὰρ τὰς σύνησης διότι εἴναι σταλαγματίται τοῦ αἴ-

δημος ἀδ' ἐνδὲ πινακίους ἔξι θραντὸν ἐπ' αὐτῆς; Ἐπε-

ρίμενε τίχα φαιδροῦς καὶ εὐθύνους συνεστιτορυας;

Ἐάν τοις ἔθετες βιθισμένον ἐντὸς τοῦ φανίου θρα-

νιού του, μὲν βλέμμα Κορέδον, μὲν γείτονας σταυρωμέ-

νας, μὲν πλίνον δέλιοφον καταβιθμένον μέρος βλε-

φάρων, δὲν ἔχεις βιβαίως συμπεράνει διτις δέ γέρων Κορσίτης ἤτοι εὐδιάλετος εἰς τὸ νὰ γεῦη συμποσι-

άρχης!

Ἐν τῷ μεταξὺ νέος τις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ περὶ τὴν αἰθουσαν διότι νὰ θῇ ἡ Ἀγγελική

ἀλλὰ τὸν κρότον τῶν βημάτων αὐτοῦ ἐρχόντεο διτις δὲν ἔχουσεν δέ γέρων.

Ἡ Ἀγγελική δύος, προσεκτικωτέρα, στρέψατο

πρὸς τὸν εἰσελθόντα τὴν κεφαλήν, ηρουθίστεν, ἐμει-

δίκασε, καὶ μετά ταῦτα ἐπανέλαβεν, ὡς πρέπει εἰς

Κορσίτης, τὸ ἔργον τῆς χωρίς καὶ ἀποτέλεν τὸν πα-

λόγον πρὸς τὸν ξένον.

Οὗτος ἦτοι νέος ὁροῦς, εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν πε-

ρίου, εὐώματος, εὐσυμπερίφορος, φέρων τὴν κεφα-

λήν ἐπικρέμην, ὡς τὸ ἀρχαῖα ἔκεινα ἀγκύλατα τῶν

σποιῶν οἱ γαραντῆρες εἴναι κοινοὶ εἰς διους σχέδιον τοὺς Κορσίτες.

— Καὶ ἡμέρα σου· καὶ εἰς ἑταν πολλὰ, μιτάργιτα

(1) Ιωτήρ, εἶπεν δέ νέος ἀφοῦ, σταθεὶς ὀλίγον εἰς τὸ

κατώφλιον, παρετήρησε τὴν Ἀγγελικήν.

Ο Ροβαλλίνης ἀναστερήσας ὡς ἀνθρώπος ἀφ-

πνοιας ἐνῷ ἔβλεπεν ὄντειρον, ἀνέλαβε μετὰ μικρὸν

τὴν πρότητην του αὐνοιαν.

— "Ἄ! οὐ εἰσα, Ἀντώνιε! εἶπε τέλος μὲ φωνήν

πένθιμον τι ἥλθες νὰ κάμης εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν

τῆς δοπιάς οἱ νεκροὶ εἴναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς

ζῶντας;

— "Ἄλλα καὶ σ' εὐχηθῶ χρόνους εὐτυχεῖς διά τὴν

ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μιτάργιτα Ιωτήρ, ἀπεκρί-

θη δέ νέος ἔπειτα...

Ο Ἀντώνιος δὲν ἐτελέσισε τὴν φράσιν του· ἀλλὰ

ἀπὸ τὸ ἀμήχανον ἡμέρας μὲ τὸ δποῖον παρατηρῶν συν-

(1) Καὶ εἰς Κορσίδα ὡς καὶ πρὸς ἡμέρας αὐτῆς τοῦ κυρίου θίστης ἡ Λέσβη μετά τοῦ Ζαΐ Ιωσήπου, ιερού Σ. Μ. Η Ἀγγελική τὸν ἀρχαῖων ιστικόν της παρὰ τὸν ἄνδρα

της. Ἐκτὸς τούτου, ἐπρόσθιεν δέ γέρων βαθυτενά

ἔχει, εἶμ' ἀποφασισμένος νὰ τὴν στείλω εἰς Ἰταλίαν.

— Τὴν κόρην σου, τὸ μόνον τέκνον σου! ἀνέ-

κραζεν δ' Αντώνιος δὲν καλοσυλλογίζεσαι, μιτάργιτη

Ιωτήρ!

— Γάστρι ἐκαλοσυλλογίσθη, διότι ἐφοβήθην πολ-

λάχις μη τραπεζή, τῆς ἔχουσης ἔξι πινάκια.

— Διὸ τι, μὲν δλας τὰς παρακήσεις τῆς κόρης

νετο διτις εἰχει ἀρκετὴν ἐνασχόλησιν κλαίουσα τοὺς

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

σημεῖα τῆς δυστυχίας σου ταῦτα πάντοτε πρὸς τὸν διθυλμῶν τὰ

